

Czegő Zoltán
ARANY FELÉ MENET
(1817–2017)

Nem vettem mára, jó Arany János,
új zekét, se mélyebb lélegzetet.
Pokol lenne omlatag, ha szólnál
a magad hangján s miattunk. Ne tedd!

Magad módján s érettünk. Te árva,
ki még a Teremtőnél is árvább.
Ő legalább tudja, hol tévedett.
A nemzetek sorsán is tovább lát.

Ma vizslatják akadém-cárfiak,
hány szót használtál – s abból megélnék!
Buda sírját keresik a hívek,
s rávizelnek a keretlegények.

Még van felszentelt szalontai pap,
s hinne Néked, én mondom, ha szólnál:
ne küldenénk utánad a múltunk!
Közelébb vagy mennynél, Sikaszónál.

Mester, én már sosem veszek búcsút.
Napszentülte van-e tifeleitek?
Csepp nemzetünk örök Főjegyzője.
A Te sorsod elringatva ébred.

Tudsz-e fájni? Nem hull a férgese.
Neked hullásod eddig sosem volt.
Ami itt történt velünk, nem mese.
Ellenünkre tengerek s a mennybolt.

*

De itt hagyta négy gyermekét
és a nyolc unokát –
Ha odaát
megnyugszik fájdalommentesen
akkor bűnbe ment
akkor viszi ám tovább
a szenvedést
és minden lábnyomát –

Megnyugodni csak az képes
akiben maradt szemernyi élet –
Ha lát onnan megnyugodtából
azt jelenti ám
hogy ott is van eszmélet
teste ideleenn övéi között
bármivé is lett –
Lehet-e fájdalommentes
az a nyugalom
amelyből a boldogtalan
boldogság ha van
nem látja unokáit soha –
És miféle parancs-nyugalom
ha lát fentről és nem segíthet –

A temetőoldalban egy legátus¹ lázad
Fény áraszt el tornyot gyászos házat

Minden jótét lélek dicséri az Istent

1 legátus = megbízott teológiai hallgató